

Dragă cititorule,

Mi-au plăcut poveștile din jurul unor crime în mod deosebit. Sună rău, știi. O crimă, cu povestea ei cu tot, nu e o portocală, să-ți placă. Totuși, seamănă cu o portocală. Ca să descoperi cine a comis-o și ce resorturi a împins pe cineva să ucidă, e musai să desfaci niște informații ca pe o coajă de portocală. Iar din informațiile alea, rupte anapoda și vai mama lor, un om cu mintea limpede va trebui să compună drumul spre criminal. Spre odiosul criminal. Și se țese o poveste. Alta decât crima în sine.

Totuși, ceva nu mi-a plăcut deloc în legătură cu crimele despre care am scris și am auzit, ziaristă fiind. Niciuna n-a avut „față” de vreo carte. Au fost comise din motive puerile, stupide, ca toate crimele, de altfel, criminalii au fost neglijenți, au lăsat în urma lor zeci de indicii, au fost descoperiți rapid, ce mai, dezastru! Revenind la mobilurile care i-au mânat să ucidă, au fost mereu cele clasice: bani, gelozie, ură. Nimic original. Ca atare, am hotărât să le cosmetizez puțin. Să mă fac, dacă tot am crescut mare, cosmeticiană de crime. Să încep să scriu despre ele ca despre o prăjitură, pe un blog culinar. Pentru amatorii genului. Și m-am gândit așa...

Se ia o crimă care chiar s-a întâmplat. Se amestecă bine victima și făptuitorul sau chiar făptuitorii, se coace la foc mic un motiv mult mai bun pentru comiterea faptei decât motivul avut de autorul propriu-zis, se așterne pe hârtie și se consumă seara, la lumina veiozei, cu un pahar de vin roșu alături, pe îndelete. Mi-am dat seama, în timp, că ucigașii contemporani și dintotdeauna strică crime răsunătoare cu motivațiile lor de doi bani. Cât de slab să fii, să ucizi într-un mare fel, dar dintr-un motiv insignifiant?! Cei mai mulți și-ar fi rezolvat problemele, în mod cert, dacă n-ar fi recurs la luarea unei vieți. Dar cum să-nveți un om cu mintea vrainște că nu crima este soluția?

Voi scrie, prin urmare, despre crime care chiar s-au întâmplat!
Dar nu și despre oamenii care le-au comis, pentru că nu-i cunosc.
Și nici nu vreau să-i cunosc, pentru că motivele lor puerile mi-ar
ucide și imaginația. Iar asta chiar ar fi o crimă cumplită.

Ce-am zis la început? Că mi-au plăcut niște crime în mod
deosebit? Ei, mi-au plăcut... Vorba vine. Reformulez: mi-au plăcut
romanele polițiste. Dintotdeauna. Pentru că-ți pun mintea la
încercare și îți stimulează adrenalina. Sănătate pe care v-o doresc
și vouă!

*Cu dragoste ucigătoare,
Eugenia Crainic*

3 august

Sângele invada milimetric capacul valizei, ca o molimă devastatoare. Scăpat de sub control, penetra țesătura verde desenând o hartă neagră, diformă, la care tânăra se zgâia cu mintea răvășită, frângându-și mâinile. „Să-l ia dracu' de țigan împutit! Asta-mi mai lipsea! Unde naiba să-l arunc, să scap... Să scap odată!”

Sleită de puteri, fata încercă să mute bagajul sinistru la umbră, să-l apere de violența soarelui de început de august. S-a opintit în zadar, minute bune, fără să mute cadavrul deloc. Țiganul fusese de plumb. Chiar dacă în valiză i-au încăput doar mâinile, capul și piciorul drept, tot era imposibil de urnit.

Se împlineau trei zile de când îl târa după ea prin parcurile Timișoarei. Fără țintă, fără rațiune. Nu mâncase nimic. Băuse doar câteva picături de apă, de la o cișmea care abia curgea. Transpirase abundent, iar puterile o părăsiseră. Deznădăjduită, se prăbuși pe banca scorojită din apropiere, privind insistent harta pocită, care se lățea vizibil. În curând avea să acopere cu totul țesătura geamantanului.

Lacrimile îi secaseră. Cu mișcări moi, sfârșite, își dezlipi de trup tricoul jilav, slinos, încercând, ca în pragul înecului, să-și recapete suflul normal. Gâfâitul înfundat, greoi, îi cuprinse coșul pieptului ca o boală. Îi apăsa inima cu putere și trimitea spre exterior suspine îndurerate, egale, anormale. Un nod inexplicabil îi stătea în gât, blocându-i cuvintele. De altfel, n-ar fi avut ce să spună. Nici cui să spună vreo vorbă. Fugea. Fugea de toată lumea. Doar fugea. Îi treceau prin cap frânturi de imagini, culori – predomina roșul –, apoi își aminti un vis din copilărie în care se făcea că era în picaj, simțind hăul cum o înghite. Își privi mâinile, mici și delicate, păreau dintr-un film de animație, mai apoi văzu disecție, bisturie, saci negri de gunoi, bucăți dezmembrate de

trup, lumini orbitoare, sânge și... nimic.

Se prăvăli între bancă și valiza cotropită de sânge, dinspre care un vânticel venit de nicăieri o învălui într-o duhoare imundă. De undeva, din depărtare, un difuzor răgușit anunța înfundat: „Vârf de temperatură la Timișoara. Patruzeci de grade la umbră...”

Nimeni nu știa cum îl cheamă în acte. Își spunea Domnul Teo, iar restul lumii îl striga la fel. Studenții îl considerau un soi de apendice al Căminului Doi de la Medicină, imposibil de extirpat. Când le era lumea mai dragă, din spatele lor răsărea, ca de nicăieri, Domnul Teo. Parcă avea un al șaselea simț, special format pentru detectarea comploturilor. Nimic nu mișca în Căminul Doi fără știrea lui, iar dacă cineva s-ar fi încumetat să-i ignore puterile nelimitate de paznic al intrării în imobil, se alegea cu zeci de piedici, mici și sâcâitoare. De la obligarea „vinovatului” să semneze în caietul de la poartă ori de câte ori intra sau ieșea din clădire, fără excepție, și până la convocarea acestuia la Decanat. Iar la Decanat, se știe, chefurile, întrunirile de orice fel – mai ales cu studenți de la alte facultăți – sau muzica revărsată din boxe la ore mici erau aspru pedepsite.

În august însă era liniște. Complexul studentesc era aproape pustiu, iar în Căminul Doi își închiriaseră câteva camere, peste vară, doar o mână de studenți nevoiți să-și dea niște restanțe. La Medicină, restanțele nu erau bine văzute. Cine avea mai multe, nu trăia pentru profesie.

După o lună iulie de concediu, Domnul Teo a revenit în cabina de pază în trei august. Miercuri seara. „Mai bine într-o miercuri – trei, decât într-o vineri – treișpe”, s-a jucat de-a superstițiosul. Fiind vacanță, era liber peste zi, intrând de serviciu doar în ture de noapte, „pentru ca nu cumva să se întâmple ceva”, cum îi plăcea să-și accentueze importanța în fața oricui era dispus să-l asculte. Așa că intra seara, la șase fix și ieșea dimineața, la aceeași oră.

În ziua aceea era mai cald ca oricând. La subrațul costumului ponosit pe care-l purta, fie iarnă, fie vară, răsăriseră niște pete umede, dizgrațioase. Fără costum însă, Domnului Teo nu i s-ar mai fi părut că e destul de domn, astfel că haina, cămașa și o cravată decolorată, care cândva fusese maro închis, erau piese nelipsite din recuzita sa de serviciu. De altfel, un alt costum ar fi fost și greu de obținut. Acesta avea un crac al pantalonului mai scurt, pentru a se potrivi pe piciorul bolnav al bărbatului. Fusese împușcat la Revoluție, în urmă cu 26 de ani, în Piața Operei, iar după șase operații și zeci de internări în spitale, Domnului Teo i s-a scurtat stângul cu vreo cinci centimetri, supliniți de un pantof special, cu o talpă ceva mai înaltă. Printre studenți circula și istorioara ciudată, niciodată verificată, conform căreia părul cărunt al Domnului Teo, la cei 62 de ani ai lui, era veșnic tuns la fel și fixat în aceeași poziție – lins peste creștetul capului – fiindcă ar fi fost de fapt o meșă, al cărei rol era acela de a acoperi o placă metalică dobândită de revoluționar după ce s-a lovit, doborât de glonț, de treptele Catedralei Mitropolitane.

Șontâc-șontâc, Domnul Teo hotărî, pe la vreo opt și-un sfert, să iasă din încăperea mică și sufocantă, cu vedere la intrarea în cămin, în care-și făcea veacul în calitate de „șambelan”. Trebuia oricum să-și facă rondul, mai ales că, înainte de a ajunge el la slujbă, un ignorant își parcuse pe aleea de lângă cămin Mercedesul negru, ultimul tip, fără să-i pese că obtura accesul spre intrarea în clădire. „Noroc că nu-i sezon...”, își șopti Domnul Teo în barbă, dând un ocol mașinii de lux și uitându-se cu atenție în interior. „Ce haimanale norocoase, își spuse paznicul cu obidă, să apuce la asemenea mașini la vârsta lor... Habar n-au ce-i munca. Știu doar să deschidă gura și să ceară. Iar dobitocii de părinți le îndeplinesc pe loc dorințele. Fără nicio condiție. La naiba cu ei! Pe vremea mea...”

Ca mai întotdeauna, Domnul Teo era convins că mașina scumpă este a vreunui student de bani gata, care ignoră totul

și pe toți, parcând unde-l taie capul, fără grija unor consecințe. Dar n-a avut timp să-și verse veninul prea mult, că observă, sub portbagajul bolidului, o baltă de lichid ruginiu, în care încă mai picura ceva, la răstimpuri egale. „Ce dracu’...”

Domnul Teo se apropie cu prudență de lichidul revărsat pe asfaltul fiert al aleii, căutând cu ochi ageri sursa picăturilor insistente. A fost nevoie de o singură secundă să-și dea seama că izvorul substanței arămii-negricioase era portbagajul mașinii, unde „s-o fi spart vreo sticlă, ceva, mai mult ca sigur, că doar motorul e în față, iar zaibăru’l ăsta numai a ulei de mașină nu aduce...”

Fără să-i pese că dacă atinge Mercedesul s-ar putea declanșa alarma, Domnul Teo împinse instantaneu butonul de deschidere a portbagajului. „Măcar, dacă pornește alarma, vine și boul care și-a parcat mașina aici, să și-o mute, naibii, că nemernicii ăștia nu mai au nicio fărâmbă de respect...” Ca la un semn, capacul portbagajului culisă în sus, iar Domnul Teo încremeni cu mâinile împreunate și adunate la gură. În interior, dintr-o învâlmășeală de saci negri din plastic se ițea un picior gros, bărbătesc, din cale-afară de păros și năclăit pe alocuri cu sânge brun, închegat. Mut de spaimă, Domnul Teo și-a adunat ultimele puteri, a trântit cu groază capacul portbagajului și a parcurs, cu pașii cei mai largi pe care-i putea face, cei douăzeci de metri dintre mașină și cabina portarului. „Să sun la 112! Să sun la 112! Să sun la...”

Comisarul Mircea Dobra s-a bucurat să afle că are un caz ciudat. „În sfârșit!”, și-a spus, aproape mulțumit. Judiciarul timișorean lucra, de câteva luni bune, doar dosare vechi, de care se cam săturase toată lumea. Nu intrase nimic nou sau, cel puțin, nimic interesant. Cazurile de rutină erau plictisitoare, iar visul unui judiciarist de carieră a fost mereu rezolvarea acelei crime perfecte pe care avea s-o „vadă” limpede doar el și nimeni altul, grație pregătirii de specialitate și inspirației de moment. Iar lui Dobra nu i s-au prea arătat cazuri ca-n filme. De aceea, când a sunat

telefonul și a aflat că în portbagajul unui Mercedes din Complexul Studentesc a fost găsit un cadavru, Dobra a sărit de pe scaun ca propulsat de un arc, vărsându-și pe cămașa albastră ultima gură de cafea care-i mai rămăsese în cană. „Pfff...”, a exclamat, o să mă împăieze nevastă-mea!” S-a repezit apoi în curtea Inspectoratului de Poliție, de unde l-a luat cu sine și pe subcomisarul Eugen Pop. Au devenit perteneri încă din ziua în care a fost transferat la Judiciar, iar ulterior, prieteni de nedespărțit. Fuseseră cândva colegi de Academie și ajunseseră, mai târziu, și colegi de serviciu. Își știau toate hachițele, soțiile și copiii amândurora formau o mare familie, iar dacă pe Mircea Dobra îl măcina faptul că la 46 de ani nu prinsese nicio funcție de conducere, pe Eugen Pop, care sărise inclusiv peste o avansare la un moment dat, chestiunea îl lăsa rece. Nu era ambițios și nici nu se lăsa copleșit de frustrări. Cu toate astea, dacă aveai nevoie de un ins organizat, capabil să fugă în stânga și-n dreapta pentru a descoperi o adresă, o ascunzătoare, un cuib de interlopi, orice, Eugen Pop era soluția.

Cei doi au sărit în Dacia Logan pe care subcomisarul Pop tocmai o alimentase. Să nu cumva să fie luați prin surprindere, în cazul vreunei urgențe. Iar urgența, după un lung șir de săptămâni și luni în care s-a încăpățânat să nu apară, de data asta le-a picat din cer...

–Unde mergem, a intrat ceva? vru să știe subcomisarul.

–Da, ceva baban. Șeful Inspectoratului e pe fir cu Dispeceratul, să afle despre ce-i vorba. Avem un cadavru în Complexul Studentesc, în portbagajul unui Mercedes. Toată lumea e pe drum. Criminaliștii au plecat de cinci minute, Morga, toată avangarda.

–Ce știm până acum?

–Mai nimic. E proaspătă treaba. Telefonul a venit de la paznicul unui cămin. Vedem noi acolo.

Dobra conducea cu viteză, într-o Timișoară aproape pustie, copleșită de căldură. Vară, vreme de concedii. Deși era seară, nu